

En formering Messerschmitt Bf 109 E på väg in över Engelska kanalen. Flygplanen på denna bild kom från Jagdgeschwader JG 2 "Richthofen". Notera 20 mm automarkanonen MG FF. (Foto: Mombeek.)

kraschlandade planet vid Caffiers, varvid flygkroppen bröts itu alldeles bakom cockpit. Galland hade inte varit nådig i sin kritik. Vissa förebrådde honom för hans hårdhet mot sina piloter, men senare skulle denna kritik avta när manarna märkte det positiva resultatet av Gallands hårda krav.

Efter lunch ägnade Galland några timmar åt att förbereda sitt förband för deltagandet i Luftwaffes största operation denna den 15 augusti 1940.

Det var en mycket ambitiös plan. De tvåmotoriga Dornier 17-bombarna ur Oberst Johannes Finks bombeskader KG 2 och Oberst Wolfgang von Chamier-Glisczinskis KG 3 skulle slå till i full styrka mot flygfälten vid Hornchurch, Gravesend, Eastchurch och Rochester, samt mot Short-flygplanverken i Rochester.

I trots mot Görings order om att jaktplanen skulle hållas obundna, beslöt den tyske luftflottechefen Kesselring i samråd med flygkårsstaben att 130 Bf 109 från JG 51, JG 52 och JG 54 skulle sättas in i näreskort åt bombplanen. Man rättfärdigade detta med att det kombinerades med två hela jakteskadrar på fri jakt över målområdet - JG 3 och JG 26 "Schlageter". Dessutom skulle huvudanfallet föregås av en avledande räd av snabba attackplan mot flygfältet vid Martlesham Heath nära Ipswich, långt nordost om Themsenmynningen. Och efter huvudanfallet - när de uttrötade brittiska jaktpiloterna landade för att tanka och fylla på ammunition - skulle mindre grupper av Heinkel- och Dornierbombare sättas in mot radarstationerna i Dover, Rye och Foreness samt mot de reparationsarbeten som på-

gick på Hawkinge-basen.

Den här gången var JG 26 först ut. Men visste inte den brittiske jaktstridsledaren, som stod i direktkontakt med radarstationerna, när han dirigerade sju jaktdivisioner mot "plus femtio banditer" som närmade sig över Kanalen. Öster om Dover fick Squadron Leader (major) Aeneas MacDonell, chefen för Spitfire-utrustade 64 Squadron, syn på "en svärm på omkring sextio Messerschmitt 109". Tio dagar tidigare hade MacDonell i ett brev till sin kusin Marsali Bonar uttryckt hur nöjd han var med piloterna i sin division: "Jag har en fantastisk division, alla karlarna är verkligen förstklassiga." Men han tyckte också att de var litet väl ivriga. "Att försöka hålla dem kvar i formeringen när det finns tyskar i närheten, är som att försöka hålla tillbaka en flock vildhästar", sa han vid ett tillfälle. När de fick syn på fienden, kastade sig de brittiska hetspörrarna över 109:orna - oaktat att de var tolv mot sextio!

Minst lika ivrig var Adolf Galland, som nu tänkte hembringa sin 20:e luftseger. Han berättade: "Just som vi hade flugit in över kusten mellan Folkestone och Dover blev vi angripna ovanifrån av tolv Spitfire. Det var inget fel på de där engelsmännens mod!"

MacDonnell, Pilot Officer (fänrik) James "Orange" O'Meara och Flight Sergeant Ernest Gilbert störtade sig över en formering på fyra 109 uppe på 6 500 meters höjd. Det var den ledande gruppen i 7. Staffel (divisionen) i Gallands flottilj, och den bestod av divisionschefen Oberleutnant (löjtnant) Georg Beyer, och fänrikarna (Leutnant)

En Spitfire från 64 Squadron. På sexton hektiska dagars strid bokfördes piloterna i 64 Squadron för 39½ bekräftade luftsegrar mot en egen förlust av 13 flygplan.

Josef "Jupp" Bürschgens, Gerhard Müller-Dühe och Walter Blume. Samtliga hade mellan fyra och fem luftsegrar på sitt konto.

Men de britter som angrep dem var heller inga nybörjare. Den ryskfödde Aeneas MacDonell var en 26-årig veteran som tjänstgjort som pilot i RAF sedan 1934. Han hade redan fem luftsegrar. O'Meara var uppe i sex luftsegrar. Det var bara Flight Sergeant Gilbert som var mindre erfaren.

MacDonnell och O'Meara svepte ned i skjutposition bakom varsin 109:a, som de båda gjorde anspråk på att ha skjutit ned. I själva verket hann MacDonnell knappt öppna eld förrän han fick 109:an som spakades av Oberleutnant Georg Beyer efter sig. Beyer noterade hur hans kulor slog in i Spitfireplanet, men hade ögonblicket efter Gilberts Spitfire bakom sig. Det sista Beyer såg av MacDonnells Spitfire var att denna försvann, efterlämnande svart rök. Just då halvrollade han och dök med Messerschmitt-planets Daimler-Benz-motor vrälände. Han lyckades undkomma sin förföljare, och i nästa sekund skakade Gilberts egen maskin under träffarna från en Messerschmitt. Det var "Jupp" Bürschgens som lagt sig i skjutposition och nu brassade på för fullt.

Med vit glykol sprutande efter sig, gav sig Gilberts Spitfire iväg. I stridens hetta verkar det som om den även beskötts av Leutnant Walter Blume. Både Bürschgens och Blume tillskrevs varsin nedskjutning.

Nu var luftstriden i full gång. "Jag lyckades smyga upp bakom ett av de bakre Spitfireplanen i deras formation och

öppnade eld från 100 meters håll", berättade Galland och fortsatte: "Träffarna från mina kanoner och kulsprutor slet loss stora plåtbitar från Spitfireplanet, och när dessa kom flygande emot mig var jag tvungen att väja undan. Men Spitfireplanet brann redan och gick in i sin sista dykning."

Galland kastade sig genast över sitt nästa offer. "Jag dök in snett under och bakom en Spitfire och öppnade eld från 100 meters håll", berättade han. "Spitfireplanet vred sig långsamt över på rygg medan jag fortsatte att skjuta och det regnade losskjutna plåtbitar från planet. Lågor slog ut från både flygkroppen och vingarna. Jag var tvungen att väja av eftersom jag annars hade kommit för nära, och då gjorde Oberleutnant Schöpfel ett anfall mot Spitfireplanet, som till slut gick ned i vattnet."

Tjugotreåriga Flying Officer (fänrik) Christopher John Drake Andreae hade anlänt till förbandet som nybakad pilot så sent som den 23 juli 1940. Han lyckades aldrig ta sig ur sin brinnande Spitfire när denna virvlade nedåt och slog ned i Engelska kanalen.

Under tiden besköt både Gallands rotetvåa, Oberleutnant Joachim Müncheberg, och Oberleutnant Beyer varsin Spitfire, som registrerades som deras 13:e respektive 7:e luftsegrar. Det är möjligt att nedslaget i Kanalen av Gilberts Spitfire - som förmodligen blev nedskjuten av Galland - några minuter senare från den höga höjden (6 000 meter) uppfattades av olika piloter som just det flygplan som de träffat. I verkligheten var Andreaes maskin den enda Spitfire som slog ned i havet. Gilbert lyckades nödlanda sin skadskjutna Spit vid Hawkinge. Det är dock möjligt